

25. szám.

Junius 24-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50
 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárusnál. —
 Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Hunfalvi Pál.

„Kevesen vagyunk!”

Ez a jajkiáltás hangzik minden magyar ember részéről, (s különösen minden magyar lapszerkesztő részéről, mikor az előfizetés vége felé jár.)

Könnnyű más nemzeteknek: mert nekik legalább vannak rokonaik, a kik szükségben segítenek rajtuk: mint például a lengyeleknek az oroszok, az irlandiaknak az angolok, s az angoloknak az amerikaiak, s az oláhoknak a francziák; — de mi, kevésre szaporodott magyarok, vajh hova támaszkodnánk, ha nem volna a mi nagyon tisztelt barátunk Hunfalvi Pál közöttünk, a ki fölfedezte, hogy a távol finnek velünk faj és nyelvrokonok; csupán a muszka klima levén az oka, hogy az a szó, a mi nálunk folyékony állapotban jön elő, náluk jegecesülve található.

Az Attila ős apaságába szerelmes táblabíró ugyan protestál ez atyafiság ellen, s nem enge-

di ázsiai aviticitási jogainkat; hanem hát tudni kell azt, hogy azoknak a megvetett apró kis finneknek aránylag sokkal több hírlapjuk van, mint nekünk, s a tudományokat a maguk szegénységéből sokkal jobban pártolják, mint mi cselekeszszük.

Azért én csak azt szeretném, ha egy kicsit közelebb volnának hozzánk, s cserébe tudnék helyettük odaadni másokat: — igazán mondom.

S ha úgy lehetne, a hogy reménylenünk Hunfalvi Pál barátunk nyelvészeti tanulmányai feljogosítanak, hogy egykor a finneket, vogulokat és jakutokat mind testvéreinkül ölelhetnők, akkor aztán élénkelhetnők a költővel, — némi kis változtatás mellett:

„Megtörve bár, de foggyva nem, él nemzet e hazán.”

Hálás elismerésünk kísérje e buzgó törekvést.

Részünkről, hogy a finnek iránti rokon-

szenvünket bebizonyítsuk, egy magyarból általunk finn nyelvre fordított költeményt iktatunk ide, melyet, a ki tud hozzá, ismét visszafordíthat magának, hangozván eképen, finn hexameterekben :

„Jlusúb en akédavi sógoygub kandáprA
sozcudráP
tadázs a lef dstát, tlüs bmalag a nebléf-
ölüper naV.“

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Mar in csak nem hagyrik magamat ugy kuniroznyi mindenfile doktoroktul, mint azok derik minister urak otan Bicsben. Csunyasag, a hogy bantanak nekik. Majd engednik in asztat! Had mire valo nizve ata üdvösiges pildat az a Bismark? Mikor ütet interpelal valaki, nem feleli semit, hanem kihija duellumra. Lehuznak neki budgetet? Provocal üket duellumra. Praetendalyak szabadsagot? Mingyart küldi secundan-sokat. Megtamadnak ütet gyülisben? Feleli ra pisztolyal, kardal. Csinyalnak elene majoritast? Csinyal ü belüle minoritast ugy, hogy felel tart puskat, is szalad szit mind. Igy kelene it izs tenyi. Factiotul kel kirnyi satisfactiot. Akor aztan majd befognak szajukat izs elhalgatnak. — Igen izs. Nem azirt üres zsebünk, hogy gorombasagokat rakjuk zsebre.

Hanem hiszen csak kerüljek in felyül azal a partal, a kit Augsburgur Allgemeine dicsiri! Aszongya, hogy conservativek özönviz elöti maradvanyok : mamuth csontvaz! plesiotauros

alkapeza! petrificalt conchiliak! muzeumba nekik! — A Deak, az mar nem is deak; hanem csak pensionatus nagy ember, ha nem strazsalnanak quartilyat, publikum minden este beverne ablakait, ugy haragusznak elene : mar nem izs köszöni neki senki utezan, is kip-aruló boltosok inditanak elene karpotlasi procesusokat, hogy sok portrija nyakukon marata — A hatarozatistak pedig mind meg vanak bomolva. — Most következünk hat majd mink. Most gyün fel Tallérossy Zebulonak napja. Augsburgur csakhogy ujal nem mutatya ram. Örömben kibujok bö-römbül, is mig kistül, hogy egy masik börom van alata, a kit edig titokba viseltem.

No majd ha az uj böromben előalok, akor tesik engemet megniznyi, mint vezetőjüt anak a nagy *uj liberalis* partnak, a kinek principiuma : nagy lelküen osztalyra bocsatanyi mindent, — a mi nem enyim.

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

A régi jó idökbül.

Patvarista candidatus voltam. Bizony rég volt az .. lehetett anno circiter 1831. Az akkori szójárás szerint Miskolczon dégáltam. Miskolcz abban az idöben is oly kedves, oly vendégszerető lakossággal volt megáldva, mint jelenleg. Lelkes honfiai, házias hölgyei és tüz-bora által megérdemlé a hetedhét országra szóló nevet.

Egy vasárnap délután a „korona“ vendéglöbül, — a hol szálva valék — a kávéházba ballagtam. Hires biliárdista idözött ottan akkor. A tekejátékot oly tökélyre vitte, hogy szembehunyást képes volt egy egész parthiet kijátszani, a sárga golyót pedig Miskolczról plane a szomszéd faluba rekuzirozta.

E tekeóriással versenyre száltam. Temérdek nézönk volt. Méltán. Én is kitemtem magamért, mert mig a stájur atyafit nem gyözték fris labdateleppel : addig én egy quart alkalmával még a tekeört is leütöttem lábáról. A mellettem ácsorgó szontáglomag csizmaszarába épp egy hatalmas quintet anszagoltam, midön vállamra csap valaki.

„Servus Gazsi öcsém!“

„Hát maga a Sinór bácsi?“

„Persze. Jössz-e velem?“

„Hová.“

„Nagy-Váradra.“

„Hogy ne mennék, hisz patvaristául a bihari viczispánhoz vagyok ajánlva.“

„Ugy hát szedd össze magad, mert hajnalban indulni fogunk.“

Ugy is történt.

Kora reggel borzasztó terjedelmű ekhós szekér ömlött el a „korona“ vendéglőnél. A szekér előtt sallangokkal spékelt ötös fogat prüsszögött. Elkászolódtunk Miska kocsis az ötös czugot egy aranyfej nyergesről vezényelte; Péter hajdu a bakon ült, mi pedig az ernyős alkotmányban fészkelők el magunkat.

Sinór Andris bácsi aféle volgamelléki magyar ember levén, az ősi szokásokhoz hiven ragaszkodott, s ennél fogva bunda és tarisznya nélkül sehova se mozdult. Ekhós szekere most is emberül meg volt pakolva, a mi onnan világlott vala ki, hogy a napkeleti oldalon bor és silvoriomos átalag; kisebb-nagyobb pinczetok; oldalszalonna; vászon szütyőkben szorongó pogácsa telen; izmos sódarok és egymás hátán hevergető hideg pecsényék lakoztanak; nyugat felé pedig dupla puska; bőr tokba deputált pisztolyok; ólmos fejű csáti bot, ragyogó rézfokos és nyolcz águ buzogány képviselék a közbátorságra figyelő armádiát.

Sinór bácsi mindig eredeti ember levén, ez uttal is darutollas kucsmát viselt, oldalán csikóbőr mellény piroslott, melynek tetején Tuhutum féle ezer pitykés talár kaczagányoskodott.

Bajusz szárnyait egy-egy szóló vasvillává emelhetette a képzelet; csizmáját pedig akkora sarkantyú ölelgeté, hogy a lánczhidhoz jegygyűrűnek testvérek közt is beillett volna.

Miska a nyergesről hatalmas ostordurranásokat osztogatott a vidék viszhangjának; Andris bácsi bodor füstökre csábitá czimeres ősi pipáját; én pedig szunyókáltam. Egy halomról levágtatva: végtelen pocsolóra bukkanunk.

„Tens uram, neki hajtsak ennek a tengernek?“ kérdi nemes hevültében Miska kocsis.

„Ne tedd szógám . . ma nincs kedvem békákkal ozsonnázni.“

„Tudsz-e uszni Gazi öcsém?“

„Usztatni igen.“

„E most nem elég. Hé ki van itt? . . valami lélekvesztőt ide.“

Egy kótyogos halász vezénylete alatt a rengeteg szekér betolatott a rozzant ladikba. A kocsikerekék nem férvén a csónakpalotába: vízbe nyujtott lábakkal lu bizkoltak.

A hőkös fogat Miska kocsis praesidiuma alatt uszásra kerekedett.

Én és Andris bátyám a bölcsökint rengő ekhós alkotmányban ázsiai méltósággal falatozgatánk.

A pocsolóyából kieviczkelve tovább ballagtunk.

„Csak lassan a testtel Miska szógám,“ zúgott a kocsishoz Andris bácsi, a mint sejté, hogy jó lónak nincs rosz ut.“

Miska kocsis engedelmeskedett is ura és gazdájának, még pedig oly hiven, hogy Miskolczról Váradra öt álló hét alatt érkezünk.

Ó alkotmányos tréfák egyike!

B. G.

Modern desperatio.

És ime alant

Megpendül a lant . . .

Halvány fiatalnak a szive dagad!

Óh nézz le reám —

Óh nézz le leány!

Csak perczre mutasd az ablakba magad!

. . . És fölkel a lány!

— Simit a haján, —

Szétjárja az ablakot egyszeribe!

Éjfélre konog . . .

Kis mopszli morog . . .

Hah! hallod-e kedvesem Emma, mi e?

Fuss, fuss szaporán!

Fölkelt az apám:

Künn a kapuzárban a kulcs nyikorog!

S elhallgat a lant,

Csend lészen alant . . .

Szurkolva az ifju már messze robog!

Hah! rosz siheder,

Csak köss ki velem!

Tombolva kiáltja a hős öreg ur, —

E somfabotom

Majd megmutatom

Mit tud! te czudar lump! . . és rázza vadul . . .

A lányka ki néz,

Megszünik a vész . . .

Oh! hála az égnek ő megszabadult!

S ágyába ledőlt,

Paplant, lepedőt

Magára takarva, jóizüt — aludt!

Hát a trobadour? . . .

Vágtatva vadul, —

Korcsmába vonult meg, és egyre ivott!

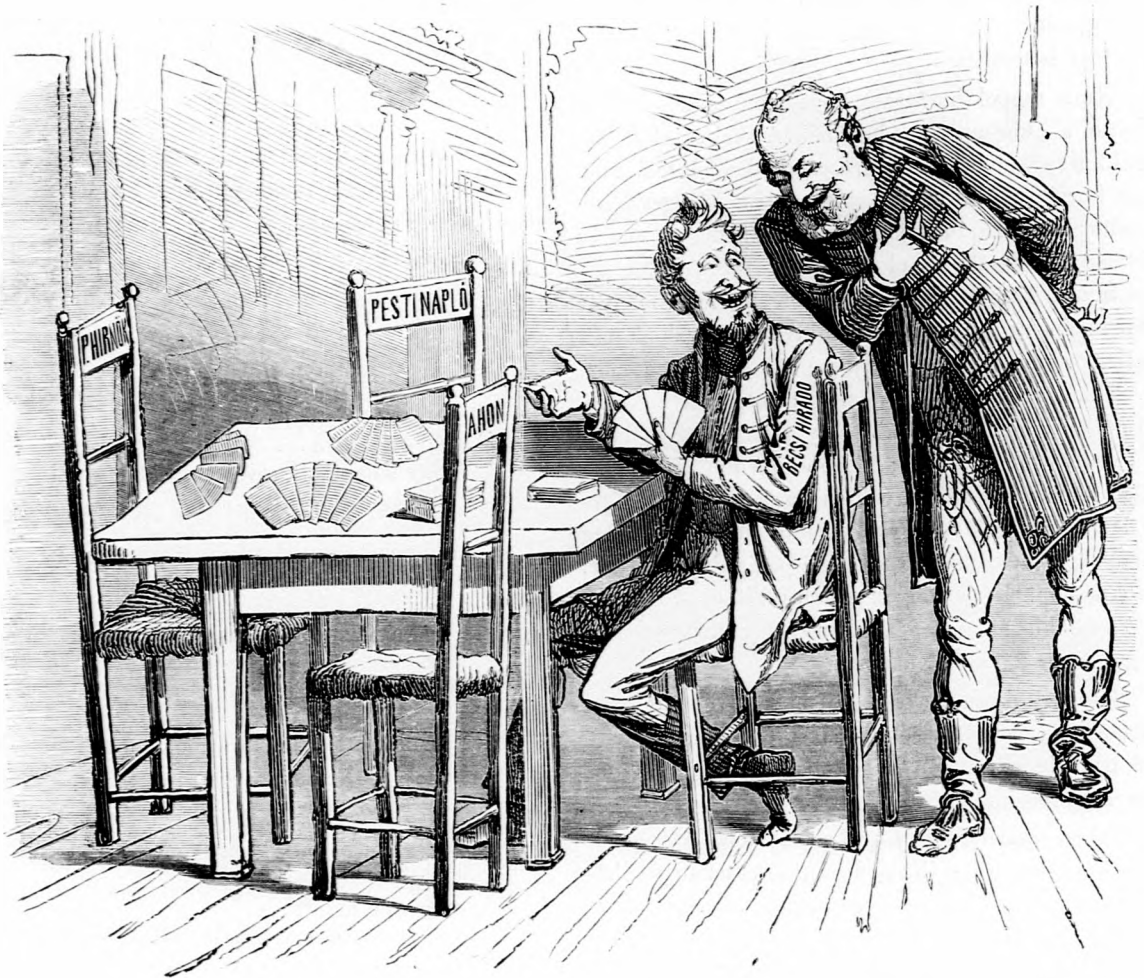
Mig végre szegény —

Nem birva fejét, —

Édes megadással a földre rogyott!

Szapuló Matyi.

A whisztező.

„Mit csinálsz?”
 „Whisztezek.”
 „Csak magadban?”

„De a másik háromnak is kiraktam a kártyákat, s én hívok helyettük is.”
 „Így aztán csak minden partiet megnyersz, ugy-e?”

Törvényszéki jelenet.

Elnök. Csakugyan ön ütötte agyon Kis Petit?

Vádlott. Igen is szolgálatjára, és oly szerencsésen, hogy mindjárt meghalt.

Elnök a főügyészhez. A bűntény álladék objective és subjective constatálva lévén, felhivom a büntetés indítványozására. F. ü. „Bár vádlott K. P. agyonütését világosan elismeri, — de miután K. P. úgy üttetett agyon, hogy menten meghalt, és így nem kérhet elégtételt, s miután ekkép nincs, ki vádlottat vádolhassa; — *vádlott teljes fölmentetését kérem.*”

Ugyanezen főügyészhez egy 6 hónapra elítélt azért folyamodott, hogy télen ülhesse ki fogsági idejét. —

A kérelem azon módosítással és indokból adatott

meg, hogy elítélt 3 hónapot télen, 3 hónapot pedig nyáron üljön ki, mivel a mennyivel rövidebb télen a nap, annnyival hosszabb nyáron, és így a napok egymást igazságosan kiegyenlítvén, elítélt hosszabb 6 hónapot nem ül, mintha csupán nyáron töltené ki a 6 hónapi fogságát; — a közigazság így hozván magával.

Midőn pedig másodizben is folyamodott halasztásért ezen elítélt, folyamodványára szóról szóra ezen indorsátát nyerte: *Nem veszttem meg!!*

Egyszer ezen főügyész T. ra rögtön ítélő bírókép ménvén, tanuló fia elébe jött, kitől az apa ezt kérdé: „*Na fiam, láttad-e már apádat akasztani?*”

A felfordult világ.

Nagyon megtalált használni a szilvórium kóstolgatás Salamonnak, úgy hogy mire a szomszéd faluba ért, csak úgy bólogatott a szekéren. Észreveszi ezt két átkozott suhancz, megállítja a szekeret; leemeli csendesen a gazdát, leszerszámozza a lovat, s odaalkalmazza helyébe a kocsist; azután kiszedi a szekér hátulsó kerekeit, felvezeti bele a lovat, s újra tengelybe rakja a kerekeket.

Felébred pedig Salamon a nagy hahotára, mely nem sokára körülötte támad. Bámulva tekint a kocsiba felszállt lóra, s így szól hozzá :
 „Te Sárga! hát mióta vagyok én a te lovad; s mióta vagy te az én gazdám?”

II. Vén ifju legény.

Tivadar.
(Folytatás).

Pepi azután is mindig mosolygó arcot mutatott, — ez alatt a pár hét alatt kisírta bánatát jó nagynénje résztevő keblén, azután részint annak tanácsára, részint tulajdon büszke érzetből, nem mutatta fájdalmát, sőt maga üzött tréfát Tivadarrali viszonyából.

Tivadar pedig, mintha soha Pepi nem lett volna a világon, úgy elfelejtette, még csak felé sem ment házok tájának, hanem a többi bolonddal, — (már hogy azt hozták ki belőlem) — a piaczen ágoskodtatta napestig papirpáját, ha aztán az aranyos hintó kirobogott a szépséges kisasszonyokkal — utánna valamennyi! nyelheték az országut porát, a mit sétakocsizásuk alatt a sok lovas gavallér felvert körülöttök. De úgy látszott, tetszik nekik, mert egy napot sem mulasztottak el, hogy dél előtt és dél után is négy lovon ki ne kocsiztak volna a kisasszonyok. Papájok soha sem ment velök, az csak úgy sompolygott gyalogsorba az ő cseszögö czipőjében, borotvált töpörödött arcját egy reneteg tarka koczkás nyakkendőbe egészen behúzáva, nem nézett az sem jobbra, sem balra. Köszönhettek annak! az ugyan azt a palacsintasütő formájú lebbenes sipkáját meg nem emelte! kezeit bő kabátja mély zsebéből elő nem vette, kérhettek attól a koldus gyerekek krajezárkát, oly hallatlanná tette, mint a siket néma. De azért akár merre ment, mindig kísérté egy csoport bámoló.

A paprikás és kásás kofáknak soha sem volt bővebb tárgyuk a mulatságra ott a piacon, és gyakran igen jó hasznuk is, ha valamelyik a lovakok közül a nagy igyekezetben véletlenül egy kosár borsot vagy tojást felbortolt. Mind rá rőfentek az érdemes ott kuksoló árus asszonyságok, és jaj volt neki, ha rögtön huszassal tele erszényt nem dobott közikbe kárpótlásul. Nem jelenhetett az meg többé a piacon, mert a mint mutatta magát, az egész érdemes kofacész rá kiabált, mutogatott, dobálták, — csak úgy véletlenül — válogatott rothadt krumplival, hagymával, sőt épen Tivadart egy ízben záptojással is fejbetalálták, az elég merész volt kédőre vonni, hogy ki tette? Kapott aztán rá választ, — onnan az emeletből dobták! — abból a vörös firhangos aranyrojtos ablakból! — mit is tinferreg mindig későn-korán itt a tens ifju ur? — kiabáltak rá pergő gyakorlott nyelvvel — s mondtak neki még olyanabbakat is, a mellett röhögött az ott szájátva ácsorgó csavargók serege, versenyt a nyelvesskedő kofákkal.

Azt beszéltek azután, hogy Tivadarnak szép csomó pénzébe került a paprikás kofákkal való békekötés. — Csak hogy nem sokáig élvezhette a megszelidített kofasereg pártfogását. — Ha még el nem untad édes öcsém, — fordult hozzám elbeszélő némém, a ki az alatt mig nekem historizált, elkészítette a piknikbe küldendő rá eső holmit, — még ideje lesz, hogy magunk is menjünk, elmondom ugy nagyjából Tivadar esetét.

En kértem, mert csakugyan kíváncsi lettem tudni, jutott-e Tivadarnak az aranyos kisasszonyokból? — azt már tudni véltem, mint végződött Pepiveli viszonya.

Hát most az egyszer Tivadar igen meg volt akadáva, nem birta elhatározni: a szöke, vagy a barna kisasszonyba legyen-e halálosan szerelmes?

Óhajtott volna már valami eredményre jutni. Legjobb szerette volna, ha a bájós hölgyek valamelyike maga adott jel által értesítette volna a felöl, hogy a sok éjzene és nappali lovaglás elbájolták.

Azok a kisasszonyok egy-egy fejbolintással elfogadták a lovakok köszöntésöket, azontúl hagyták öket kocsijok körül, elől, hátul futni a bolondját, nem álltak szóba egyel sem. A szökének két hosszú csavargós fürt sárga haj nyult végig orcájája mellett kalapja alól. A barnának pedig egész arcából és homlokáról hátra volt fésülve fekete haja, és a kalapján belöl levő piros virágok szorultak arcahoz. Ennyit láthattak a lovakok, ha a szellő a kalapokon levő leeresztett fátyolt ellebbentette. És ennyi látásért és kegyért törték ugy magukat hónapokig. És volt sok sóhajtás, — ah Milla! ah Marája!

Mért lett volna Tivadar olyan, a milyen volt? Mikor már tökéletesen hitte, hogy legalább is az egyik kisasszony halálosan beleszerethetett, — attól tartott, hogy mind a kettőt elbájolta, — jegyezte meg az én elbeszélő nagynéném, — bejelentette magát a milioner családnál, és rögtön minden további előzmény nélkül ugy mutatta be uriszemélyét; mint leánykérőt, — még pedig olyan leánykérőt, a ki nem vagyont keres; mert neki maradt szüleiről elég. — Az igaz is, hogy maradt, hanem annak már ugyan a talpára vert a szép öcsém. —

A milliomos apa komoly arccal meghallgatta Tivadar szándékát, — ugyan megakaszthatta volna, ha azt kérdi, hogy melyiket óhajta hát? — de nem kérdezt semmi olyast, csak nagy szárazan megköszönte, és ígerte közölni leányaival Tivadar ajánlatát, a mit az ott egy talpon állva előadott, — még csak le sem ültette, aztán czipő lábával egy komplementet kanyarított, jelöl, hogy már most Tivadar mehet. —

Tivadar gyakran produkálja, még most vénségére is. Tréfát üz az eseményből, pedig bizony keserü tréfa az, — attól lett ő belöle vén ifju legény. En azt hiszem, — tette hozzá a néni, — hogy Tivadarból, ha akkor Pepivel összekerül, lett volna jó férj és derék családapa.

Azok a milliomos kisasszonyok is miért lettek volna leányok, hogy a nekik kínálkozó időtöltést el ne fogadták volna, — hisz Tivadar is minden újabb hütelenségét azzal mentette, hogy már mért ne járt volna ő egyik vagy másik szép leányhoz *mulatni*? ő nem tehet arról, ha mindjárt azt hiszik, hogy ő *komolyan* udvarol.

Tivadar elfogadták látogatoul a kisasszonyok, sőt meg is oszonnáztatták egyszer, aranyozott findzsából szűresölte Tivadar a théat és harapdált hozzá mindenféle fűszeres étkeket és az olajos ajokát. A mellett pedig legeltette szemeit hol Millán, hol Maráján.

Szemben állt és ült végre az eddig csak távolból szemlélt tündérekkel.

Milla ha álltak, jó fél fejvel nagyobb volt Tivadarnál, dús sárga szöke haja mind csigás fürtökbe takarta vállait, és ha egy kissé fejét lehajtottá, egész arcját is. Szemei is sárgás-kékek voltak, és arcbőrét is sárga szeplők tarkították; hanem nyaka, vállai és kezei vakító fehérek voltak. A sárga szín iránt különös előszeretete lehetett; mert öltözete is mindig a sárga szín változataiból volt választva. Természeténél fogva csendes, kevés beszédü leány volt Milla.

Marája apró kis leánynak tünt fel Milla nénye mellett, pedig nem volt a női középtermeten alól. Fekete szeme, fekete egészen chinai módra hátra fésült haja, csak úgy fénylettek. Arcza, nyaka, kezei, szóval bőre színe olyan volt, a milyenre a magyar ember azt szokja mondani, — hogy: fekete földben terem a jó búza. — Öltözete minden része piros, veres, vörös és mindig ríktó volt.

Piros telt ajkaival szüntelen csevegett — mindenféle nyelven. Felelt Marája Tivadarnak még azokra is, a mikre Millának kellett volna válaszolni, de akkóben volt még elég ideje, Tivadar által nem értett nyelven holmit elhadarni, a mikre Milla csak a fejével bolintott néha helybenhagyólag, máskor pedig ellenkezően. Tivadar később tudta meg, hogy anyjok orosz születésű volt, a kisasszonyok hát anyjok nyelvén szoktak egymásközt társalogni.

Tivadar engedelmet kért máskor is tisztelkedetni, a mit meg is nyert Millától egy kegyes fejbolintással, Marájától pedig egy rövidke pukedlival.

De most már igazán nem tudott ám magának tanácsot adni Tivadar, melyiket válassza hát?

Milla szelid, csendes, de mikor az olyan nagyra felnött, ha felesége lenne, ötet mindig lenézné. Aztán lassu víz partot mos, ki tudja, mi lakik benne? nem is szólt, csak nagy méltóságosan bólogat azzal a sárga fűrtös fejével.

Marája az meg alkalmasint gonosz, oly csintalan, mindig jár minden ize, különösen a nyelve!

Ugy törte a fejét az a boldogtalan Tivadar, melyik lenne már hozzá illőbb? mintha csak rajta függött volna a választás. Utóbb is azt határozta nagy bölcsen, hogy ő bizony előre nem határoz. Majd eljár hozzájok, aztán küismeri őket, akkor nyilatkozik. — Csakhogy az apjok nem kérdezte melyiket akarja, mecsétézett magában Tivadar, az együgyű milliomos apán, nem jutott eszébe, hogy még nincs végkép elhatározva semmi, és még másokra is kerülhet a sor nevetni ezen a dolgon, a ki pedig utoljára nevet, azé a nyereség. Aztán valjon nem kaczag-nak-e ő felette is ott a milliomos családban? még a savanyuképi apa, és a halgatni szerető Milla is, hát még Marája!

Tivadar nagy hamar otthonossá tette magát a dús családban, mindig megtudta, mikor fognak a kisasszonyok kikocsizni, és csak akkor vágtatott a hintó mellé, mikor az a kapun kigördült, nem volt már kénytelen órákig a piacon ágoskodtatni nyugtalankodó paripáját, és hallgatni ott a dologtalan ácsorgó nép és nyelves kofák gyakran mosdatlan tréfáikat és élezeiket, a mikből neki is jutott egy rész.

A többi lovagok Tivadar szerencsését látva, neki-bátorodtak, és egymás után szépen, mind az aranyos szobák fényes padlatain botorkáltak. Mint a kéneső, úgy futott valamennyi a pénzes kisasszonyok fényes szalonjába össze. Ha egyik ment, a másik el nem maradt volna.

És ez a nagy igyekezet tetszeni, eltartott jó két esztendeig. Tivadar az alatt senkit mást meg sem látott, és sehová ajtót nem nyitott, multságba nem ment, mert Milla és Marája sem mentek senkihez és sehova, neki

életfeladata lett azokat mulattatni, és a többiektől örízni. Hanem a boldogtalan annyi idő alatt nem birt még csak annyira sem menni, hogy azt tudta volna, melyiket szeretné hát ő tulajdonképp? de azt bizonyosnak tartotta, hogy ötet mind a két kisasszony mód nélkül szereti. Nem volt ugyan módjában két év óta sem egyik, sem másikkal egyedül szólhatni, de ha ő keble érzelmeiről szónokolt nagy ékesen, Milla hallatlaná tette, és nagy komolyan válogatott a himzéséhez szükséges mindenféle színű gyöngyök közt, Marája pedig kaczagott mindaddig, míg nénye egy pár szót a maguk közt szokott társalgási nyelven nem mondott neki.

Az öreg milliomost ritkán volt alkalmuk látni a házhoz járó udvarlóknak, — de azt hiszem, az szemmel tartotta őket, — egyszer elutazott, akkor a kisasszonyok senkit el nem fogadtak látogatóul, vagy pár hétig Tivadar nem tudott hová lenni, — megint csak a piaczra szorult, ott bolyongott későn-korán.

Már nagyon nehezen tírte a számüzetést, a mint egy reggel nagy csoport bámész nép állt a milliomos ház kapuja előtt. Tivadar sietett megtudni, mi történik ott?

Eltűntek a milliomos madarkák! — Üres az aranyos kalitka! — nem kerültek biz azok lépre! — Hoppon maradt a sok nyargalódó ur! — ezeket a felkiáltásokat hallotta kőzeledtek Tivadar.

Az egész dolog annyiból állt, hogy tudná isten miféle vándor madarak voltak azok a kisasszonyok, — gazdagok lehettek, az igaz, — már itt megunták magukat, hát mentek odább. Azt nem lehet mondani, hogy szedték-vették sátorfáikat, mert Kászorinak ismét nagy haszna lett, vissza adták neki a töle drágán vett házat fele árért. De már szegény öreg Kászoriné nem költözhetett vissza szülei házába, akkor már meghalt, az a fukar fia nyert eleget, drágán adta bérbe a tisztán hagyott szép festett szobákat, maga egy hátulsó szobába húzta magát. Az már öcsém nem vén ifju legény, hanem vén fukar legény, — beszélt egész méltatlankodással az én kedves néném, — gondold csak, azt mondják, tulajdon szájjából hallották, hogy ő azért nem házasodik meg soha, mert a gyerekek sokat esznek, aztán meg az asszony ha ő neki öt garasára kárt tenne, ő azt agyon csapná, vagy legalább is a derekát ütne le. No már ilyesmit mondani pajkosságbul vagy hányavetiségből is, nem isten ellen való véték?! Ki a tatár eszi hát meg azt, a mit ő még magától is elvon? Majd elő venne még egy öt garasáru kárt tevő feleséget, ha az öregség beköszönt nála! — Majd meglátja, milyen ápolót kap drága pénzért!

Azok a vándor madarak hát máshova költöztek, mit én tudom hová? Azt beszélék, hogy az öreggel jött egy katonaruhás, szinte nem fiatal ur, akkor rögtön elkezdtek pakkolni, és jókor reggel, mikor az árusnők kosaraikkal kirakodtak piaczi helyeikre, a kapu megnyílt, két utazó koesi kirobogott, és Tivadar akkor ért oda, mikor a kapu még tárva, de a ház üresen hagyva volt, az az, hogy a bútörökat bepakkoló mesteremberek egész sokasága tolongott be a tárt kapun. Elreppentek az aranyos tündérek, hopp hírével a mint jöttek, itt hagyták egy szó nélkül a szerencse vadászokat.

(Folyt. köv.)

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Addig nyújtsd a pokrócot, a meddig a lábaid ér.

— — No iszen meggyülik az akadémia elnökének a baja a sok fránya újságíróval, ha minden kósza hirt meg akar czáfolni, a mit azok innen és túl a Lajthán kippattantanak az ő „titka“ felől. Egyik is találgatja, másik is találgatja; úgy dongnak a füle körül, mint éjjel a szünyogok, nem győzi őket hajtani magáról. Legjobb lett volna azt is titokban tartani, hogy van titok.

— — Bécsben egy szabólegény feltalálta a repülés mesterségét. Csinált magának szárnyakat, s azokat a karjaira kötve, megpróbált velük a második emeletről lerepülni. Gyönyörűen sikerült a madár vállalat, a kiterjesztett szárnyak vitték a szabólegényt könnyedén, hanem hát rossz helyre vitték; alant volt egy kert, annak volt egy vasrácsa, hegyes vasrudakkal; az ártatlan Icarust félrevitte a szárnya, s beleültette a vasrudak hegyébe.

— — Lauka Gusztáv barátunk „Das Feuilleton“ czimű kereskedelmi és közgazdasági lapot szerkeszt német nyelven. Megemlítendőnek véljük azt a hirt, hogy Bernát Gáspár barátunk pedig finanziaális érdekekkel foglalkozó lapot fog szerkeszteni lengyel-zsidó nyelven, ily czím alatt: „Die Börse.“

— — Mikor az új francia követ bemutatá magát a pápának, s kérdezte tőle, hogy tetszett neki a császár levele, a mit az öcséséhez írt? ő szentsége azt mondá neki, hogy jól van jól, nem erről van most a szó, hanem van itt egy másik levél, a Persignyé. „Ez az ember idejön, feleségestül együtt a lábamhoz veti magát, sirnak, könyzárport hullatnak, bünbocsánatot kérnek; s aztán a mint hátam mögé kerül, írja ezt a goromba levelet ni!“

— — Az Idők Tanujában egy Tápíó bicskei tisztelt hazafi szörnyen neki ered a lamentálásnak, hogy ő itt Pesten olyan kocsnába ült be, a hol orczapíró dolgokat énekelnek; — hát tisztelt vándor de Tápíó Bicske, ne járjon ön olyan helyre, a hol tudja, hogy orczátlanságok történnek. Van Pesten elég vendéglő, a hol minden botránykozás nélkül lehet vacsorálni; de a szemérmes hazafiak mind csak az olyan helyekre török magukat, a hol valami okot találnak az elpirulásra, s másnap aztán sajnálkoznak szörnyen, hogy minő botránykozás szinpadai vannak a fővárosban. Ha nem mennének oda, nem volna bajuk vele.

— — Tehát a budai népszínházban történt díszjelmezek árverésekor csak a Genovéa kosztümjei adtak el. (S miből állott Genovéa jelmeze?) Egy darab semmiből, feldiszítve tilangléval.

— — Páris most a *legcsendesebb* város a világon. Egy szép napon valamennyi fiaker otthon maradt, s azt mondta, hogy ha ő neki borralalót nem szabad kérni, hát többet elő sem fog jönni. Most aztán kénytelen mindenki a maga lábán járni; mert az urasági kocsisok is szövetkeztek velük, hogy nem szolgálunk, ha nagyobb fizetést nem kapnak. (Ez hát valóságos kocsisribillió.) De most meg a lámpagyújtogatók fenyegetőznek, hogy ők is striket csinálnak. Akkor aztán Páris lesz a *legsötétebb* város a világon. (Legalább Napoleon alhatik nyugodtan: se zaj, se világosság.)

Előfizetési felhívás

az

„ÜSTÖKÖS“

1865-iki második félévi folyamára.

Tisztelettel felkérjük tisztelt olvasóinkat előfizetéseik megújítására.

Előfizetheti az „Üstökös“-re minden postahivatalnál s helyben a kiadóhivatalban (Ferencziek tere, 7. sz.)

Január-juniusi folyamból még teljes számú példányok kaphatók. Egész évre 6 frt. Félévre 3 frt. Évnegyedre 1 frt. 50 kr.

Gyűjtőknek 10% adatik.

Az előfizetési díjak bérmentve alólírhoz utasítandók.

Pesten, jun. 1865.

Jókai Mór,

az „Üstökös“ kiadó tulajdonosa és főmunkatársa.

(Lakása: Ország-ut 18. sz.) (Kiadóhivatal: Ferencziek-tere 7. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Lövész utca 6. sz.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.

Melléklet: a „MAGYAR SAJTÓ“ előfizetési felhívása.